FETELE DIN ROMÂNIA...

Optimismul pe care-l afișează Mihaela Peneș ne face să credem că învingătoarea de la Tokio pare decisă să redeziteze — la Ciudad de Mexico — succesul său olimpic

„Cupa 8 Martie" la tenis

În sala Steaua au continuat întrecerile dotate cu „Cupa 8 Martie" la tenis de cîmp. Dintre meciurile cele mai interesante menționăm întîlnirea feminină de dublu M. Ciogolea, I. Dibar — F. Bucur, V. Balaj, cîștigată de primele cu 6—3, 9—7. Învinsele au opus o dîrză rezistență, punîndu-și în dificultate de multe ori adversarele mai ales în setul II. Acestea din urmă, mai experimentate, și-au adjudecat victoria. În semifinalele de simplu femei, Mariana Ciogolea a cîștigat la Julieta Boboc, prin abandon la scorul de 4—4 în primul set, I. Dibar a dispus de A. Kun cu 6—2, 1—6, 6—3. Alte rezultate : **dublu femei :** M. Ciogolea, I. Dibar — I. Viziru, S. Code 6—0, 6—3 ; F. Bucur, V. Balaj — E. Cotuna,

IUDITH DIBAR

L. Cobzuc 6—1, 6—4. Paralel cu întrecerea feminină se desfășoară și un concurs masculin. O foarte disputată partidă a fost aceea dintre Petre Mărmureanu și Dumitru Viziru. A cîștigat Mărmureanu, cu 6—3, 9—7, datorită unui plus de rezistență și unor acțiuni mai reușite la fileu. Pentru desemnarea finaliștilor s-au mai întîlnit Constantin Năstase și Șerban Basarab. Învingător — C. Năstase, cu 6—4, 6—3. Astăzi se va desfășura, de la orele 17, finala de simplu femei.

C. PUFU — coresp.

Este încă proaspăt tiparul ziarelor — din țară, dar și de peste hotare — care, deunăzi, au publicat, chiar în prima pagină, fotografiile cvintetului de aur de la Torino, echipa cîștigătoare a „Cupei campionilor europeni".

Reconsemnăm strălucitul succes al floretiștelor clubului **STEAUA — Ana Ene, Suzana Tasi-Ardeleanu, Ileana Drimbă, Olga Orban-Szabo și Ecaterina Iencic** — desigur pentru că astăzi este ziua femeii, dar și pentru că, în general, prilejul ni se pare nimerit pentru o discuție despre prezența sportului feminin românesc pe plan internațional.

★

Ce ne spun statisticile celor mai mari competiții sportive ?

Pentru început, despre Olimpiade.

Melbourne, 1956. Primele afirmări prestigioase ale sportivelor noastre. Primele medalii: Olga Orban (argint), Elena Leuștean și echipa de gimnastică (bronz).

Roma, 1960. Iolanda Balaș își vede visul împlinit și cucerește titlul olimpic, primul din istoria atletismului românesc. Gimnastele reeditează performanța de la Melbourne. Și tot în „Cetatea eternă", Lia Manoliu ocupă locul III, ca și scrimera Maria Vicol.

Tokio, 1964. Iolanda e din nou prima. Ioli cucerește medalia de aur, Lia Manoliu pe cea de bronz. Mihaela Peneș — atunci încă elevă — uimește pe toți specialiștii și urcă treapta cea mai înaltă a podiumului, la festivitatea de premiere după proba de aruncare a suliței. La Sagami, Hilde Lauer-Tătaru (argint și bronz) și Cornelia Sideri obțin cele mai valoroase performanțe din istoria caiacului feminin din țara noastră.

Sîntem atît de aproape de ediția aztecă a întrecerilor olimpice !...

★

În cartea de onoare a campionilor lumii întîlnim, pe nenumărate pagini, numele sportivelor noastre.

Ne reamintim cu emoție și prețuire...

● Echipa feminină de handbal a României devine campioană a lumii în 1956. Cîștigă și ediția din 1960. Doi ani mai tîrziu, reprezentativa de „7" continuă seria marilor și prestigioaselor afirmări. Handbalul feminin românesc — trei titluri mondiale !

● Alte victorii care au întregit și au dat continuă strălucire sportului de performanță din țara noastră : titluri mondiale cucerite la tenis de masă, popice, parașutism, scrimă. Ca și atîtea recorduri ale lumii pe care atletismul mondial le datorează inegalabilei Iolanda Balaș.

● Cîteva din victoriile repurtate la campionatele europene : locul I la tir (1955), înălțime femei (1958; 1962), canotaj academic (1962), tenis de masă (1958; 1960; 1966).

Maestra emerită a sportului Angela Năstase
Foto : ST. CIOTLOȘ

● Pentru că am zăbovit în domeniul statisticii, să amintim și cucerirea celor șase „Cupe ale campionilor europeni" la handbal în 7, tenis de masă și scrimă.

★

Cifrele fac, desigur, inutile comentariile. Ni se pare, totuși, necesară sublinierea acestei viguroase contribuții a sportului feminin la afirmarea internațională a sportului românesc. După cum se vede, nu este vorba de una sau de două apariții întîmplătoare pe scena marilor campioni ci de o multilaterală consacrare, care exprimă, în fond, conținutul nou al sportului feminin din țara noastră, dezvoltarea sa permanentă pe o largă bază de masă.

Nu vrem să facem complimente (deși astăzi ele ne-ar fi, poate, trecute cu vederea), dar este evident că în unele sporturi fetele s-au impus mai repede și mai convingător decît băieții pe plan internațional (atletism, natație, baschet, gimnastică, tenis de masă, canotaj). Și atunci cînd în alte sporturi băieții au atins primii piscurile performanței, fetele i-au egalat rapid semnînd împreună pe lista campionilor și recordmanilor mondiali și europeni (handbal, popice).

Să nu uităm nici faptul că numărul sporturilor rezervate femeilor este mult redus față de cel al băieților. Și să prețuim, deci, cu atît mai mult strălucitorul buchet de succese repurtate de sportivele și echipele țării noastre în toate competițiile internaționale de amploare.

Deseori, de-a lungul anilor, aplaudînd măiestria unor mari campioane ca Iolanda Balaș, Olga Orban-Szabo, Mihaela Peneș ș.a. spectatorii străini exclamau (și sperăm s-o facă tot mai des în viitor): **„Formidabile sînt aceste fete din România !".**

Le închinăm — modest omagiu — aceste rînduri cu urarea unor apropiate escaladări spre performanțele mondiale încă neatinse, dar atît de apropiate de valoarea, de talentul și ambiția sportivelor noastre fruntașe.

ANCHETA NOASTRĂ

Cosmetica naturală a SPORTULUI

În viața femeii moderne, sportul își revendică, cu tot mai multă insistență, unul din primele locuri.

Efectele sale miraculoase — recunoscute încă din antichitate și probate de epocile de civilizație — conving un număr din ce în ce mai mare de femei, exercițiul fizic și sportul constituind astăzi, pentru foarte multe dintre noi, o activitate cotidiană.

Ca studiu, tema „sportul și femeia" suscită un interes tot mai mare. „Ce sporturi sînt indicate sexului frumos ?", „care sînt limitele fizice accesibile femeii ?", „care sînt avantajele și dezavantajele pe care sportul le prezintă pentru estetica feminină ?", „în ce măsură sportul sprijină longevitatea ?", „cît ajută el maternității ?", „dacă poate suplini cosmetica ?" — iată numai cîteva din întrebările cărora li se caută răspuns. Rezolvările de pînă acum variază de la anticipație pînă la demonstrație științifică, de la pure supoziții pînă la probe practice.

Propunîndu-le ca subiect de discuție „cosmetica naturală a sportului", interlocutoarele noastre și-au ales un anumit aspect al problematicii, tratarea lui purtînd, în majoritatea cazurilor, amprenta experienței proprii.

— „FOTBALUL NU-I PENTRU FEMEI !" — opiniază dr. Edith Petruț, directoarea dispensarului pentru sportivi

„Există acea curiozitate feminină — numită de către unii cutezanță, de alții extravaganță — de a încerca absolut totul, de a fi, cu orice preț, în pas cu bărbatul și, pe cît posibil, chiar de a-l depăși. Așa s-a născut, desigur, și ideea fotbalului feminin pe care, personal, n-o împărtășesc din considerente medicale pe care le cred evidente.

Idealul dintotdeauna al sportului, al exercițiului fizic a fost crearea frumuseții fizice, a perfecțiunii. Femeilor li s-a recomandat practicarea gimnasticii (care modelează formele, dă grație, ținută elegantă, multă feminitate), a patinajului (sportul ce obligă la o ținută corectă), a înotului (care dezvoltă armonios toracele, alungește musculatura brațelor, determină o poziție corectă a coloanei) și a sporturilor de echipă — voleiul, baschetul, handbalul — care creează o simetrie a corpului, o proporție a formelor pentru că antrenează concomitent întreg organismul.

Fotbalul activează numai trenul inferior. El cere o masă musculară puternică a membrelor inferioare (exact lucru de care fug femeile). În plus, trenul superior fiind neglijat se ajunge la o asimetrie, firește, nedorită de nici o femeie.

În altă ordine de idei : maternitatea (atribut exclusiv feminin) trebuie dirijată spre sporturile care o ajută nu spre cele care o pot periclita (cazul fotbalului)".

— Flavia Buref: „SPORTUL — A DOUA MEA PASIUNE"

„Deseori am fost întrebată dacă numerele de echitație din primul meu film «Dincolo de brazi» au fost executate de mine, pe... viu, sau au fost trucaje. Și, de cîte ori am răspuns că proba îmi aparține, am încercat un sentiment de mîndrie" — ne spune actrița FLAVIA BUREF.

„Echitația nu este, însă, singurul sport pe care l-am practicat. Am fost campioana liceului la «suta de metri», am făcut gimnastică, iar doi ani am jucat volei în prima divizie (la Dinamo) și am fost componentă a lotului republican".

Red. : Putem vorbi despre o influență favorabilă a sportului nu numai asupra fizicului, ci și a psihicului feminin ?

F.B. : „Cînd eram copil, nu puteam să-mi închipui că jocurile cu mingea, lupta cu secundele și centimetri sau pasiunea cu care conduceam calul constituiau, în fond, un antrenament pentru viață. Sportul mi-a dat o capacitate sporită de efort, un răspuns favorabil la suprasolicitările meseriei. Dar cel mai mare cîștig pe care-l datorez sportului rămîne, incontestabil, echilibrul moral pe care l-am căpătat în timpul anilor de antrenament și competiții. Pentru mine, o situație critică nu naște panică, nu mă face să disper. Știu că orice impas poate fi depășit sau rezolvat prin voință și calm. Sportul m-a învățat să nu abandonez competiția ; și chiar dacă pierd astăzi, mîine pot cîștiga și victoria mea va fi atunci mult mai prețioasă. Stabilitatea morală, încrederea în forțele proprii dau femeii o anumită frumusețe — frumusețea socială i-aș zice — descrețindu-i fruntea, determină o privire curajoasă, o ținută demnă, un zîmbet încrezător, elemente care, înmănunchеate, dau însăși frumusețea fizică".

— „ABANDONUL POATE FI FATAL" — consideră Valentina Gilorteanu (casnică)

„Sportul își are rigorile lui (amintesc — printre altele — necesitatea unei continuități în practicarea sa), pe care nu le poți ignora ; un organism supus zilnic unui antrenament de două, trei ore și deconectat dintr-o dată de la un astfel de regim are una din cele mai nedorite reacții: obezitatea. Să faci astăzi performanță, iar mîine să eviți sala este intolerabil. Efectul l-am cunoscut din propria-mi experiență" — ne mărturisește interlocutoarea noastră, Valentina Gilorteanu.

„Cînd m-am căsătorit, aveam 20 de ani și 47 de kilograme. Eram foarte zveltă, foarte mîndră de silueta mea. Făcusem mult sport, în ultimul an chiar performanță (în 1949 reușind să cîștig „Cupa orașului București" la scrimă). După căsătorie, soțul și-a dorit doi copii, ținînd, în același timp, să-i avem la prima tinerețe. Astfel, au început renunțările, printre ele figurînd și sportul. Lipsa exercițiului fizic (nu mă gîndesc la sportul de performanță) și apetitul sporit din timpul sarcinilor mi-au adus un plus în greutate care, la un moment dat, m-a speriat de-a dreptul. A trebuit să suport un sever regim alimentar, asociat cu un tratament medical de durată, ca să-mi refac o siluetă acceptabilă, pe care, ulterior, mi-am cizelat-o permanent.

În toată această perioadă — a refacerii, i-aș zice — am acreditat din nou sportul, care — abandonat — se răzbunase, dar care mi-a ajutat iarăși. Una din formele folosite atunci și care mi-a intrat astăzi în reflex este mersul pe jos, două ore pe zi (program recomandabil și absolut necesar pentru orice femeie, mai ales pentru funcționare)".

● Pentru femei — sporturile grație ! ● Pe lîngă o dezvoltare armonioasă, sportul înseamnă rezistență fizică și echilibru moral ● Efectele favorabile și de durată ale sportului ● Cosmeticianul ? Un antrenor, un sfătuitor excelent !

— Un sfat primit din partea graficienei Tanți Pfennings : „TREBUIE SĂ PRIVIM ÎN TIMP !"

„Am certitudinea că o femeie care abuzează, în tinerețe, de artificii facile, are mai tîrziu surprize din cele mai neplăcute. Cunosc femei care au folosit din abundență cosmeticele și care acum, cînd a apărut organic nevoia să-și mascheze seismele vîrstei, nu și le mai pot ascunde prin farduri. Și, fiecare dintre ele, gîndind la o reversibilitate a timpului, exclamă : „Dacă aș mai avea 20 de ani, n-aș vrea să știu ce-s pudra sau loțiunile. Aș alerga, aș face mult sport și aș lăsa sticluțele pentru vîrsta cînd ele se impun".

Am făcut din plin sport : tenis, bicicletă, gimnastică, 30 de ani motociclism (sport în care am atins performanța participînd în curse de viteză, am cîștigat campionatul de regularitate și, cu echipa, cursa de durată, iar în 1955, din 127 de concurenți prezenți la start, deși eram singura femeie, am reușit să trec prima linia de sosire), călărie (în 1952, la Tîrgoviște, am cîștigat un concurs hipic republican) iar acum automobilism. Și, fiecare sport mi-a dăruit ceva : rezistență fizică, echilibru psihic, spirit de anticipație, sufiu, curaj, putere. Nu cunosc oboseala (lucrez aproape 16 ore pe zi), nu știu ce-i boala, mă întreb ce-s aceea insomniile ? La cei 46 de ani mă simt ca-n prima tinerețe.

Desigur, că sportul nu-ți dă niște ochi migdalați și o gură à la Brigitte Bardot (și cred că nici o femeie nu merge cu fantezia pînă acolo), însă beneficiile pe care le oferă el contribuie și sprijină enorm frumusețea".

— Părerea lor nefondată

Am întîlnit însă și voci ostile sportului. Faptul mi s-a părut cu atît mai curios cu cît replica venea din partea unor fete tinere.

— **Părerea mea este că frumusețea fizică nu are nimic de-a face cu sportul. Din contră, acesta îi este un dușman, apreciază Alina Pandele, funcționară C.L.D.C. Cluj. De ce ? Pentru că sportul masculinizează, determină o oarecare duritate ; el face un mușchi mult prea puternic, o ținută cam țeapănă, o piele aspră.**

După mine, femeia trebuie să fie ceva fragil, să aibă forme gingașe, o piele și un ten catifelat. Trupul să-i fie maleabil, mersul grațios, fără rigiditățî.

I-am dat cîteva nume de sportive strălucitoare prin frumusețea lor ca Fleming, Sonja Henie, Maşkova, Nancy Greene, dar mi-a replicat că... „excepția confirmă regula".

Din curiozitate, am întrebat-o : „Fiți sinceră, ați petrecut vreodată un ceas pe un teren s-au într-o sală de sport ?"

— Cînd eram elevă, în timpul orelor de educație fizică, ni s-a răspuns.

După care a ignorat sportul, neștiind (regretabil) la ce prieten renunță. Și, în necunoștință de cauză, îl blamează.

★

„Din convingerea nefondată că sportul deformează, mai multe colege de-ale mele au refuzat să se înscrie la una din secțiile sportive ale școlii. În plus, speculau pe cît posibil (invocînd tot felul de motive) chiar și orele de educație fizică din program, ne spune eleva Doina Pop, de la Liceul „Gh. Lazăr" București.

Profesorul nostru a căutat o formulă care avea să îmbine ideal cele două aspecte : preocuparea fetelor pentru fizicul lor și recomandarea generală ca tot tineretul să fie atras spre sport. A propus : gimnastica artistică care, nu numai că a primit adeziune generală ei, pe multe dintre noi, ne-a captat de-a dreptul".

— Cosmeticiana Ileana Iliescu ne invită : „SĂ NE GÎNDIM LA PEGGY FLEMING"

„Sportul și cosmetica realizează cea mai perfectă îmbinare ; primul asigură o dezvoltare armonioasă a organismului, cosmetica îi completează aspectul estetic. În ambele cazuri sînt, însă, pentru moderație.

Profit de posibilitatea pe care mi-ați dat-o ca să-mi exprim încă o dată, următoarea convingere : cosmetica nu este o extravaganță, lăsînd la o parte, bineînțeles, exagerările. Prin definiție însăși cosmetica înseamnă o suită de îngrijiri pe care le acordă în scopul menținerii unui aspect sănătos și plăcut al individului. Fiind vorba de îngrijiri, ele trebuie acordate în tot timpul existenței noastre. Fie cu caracter curativ, fie preventiv.

De cînd e lumea, orice femeie se vrea mai frumoasă decît este. Apelează în acest scop la modă și fard. Ca acesta din urmă să dea însă rezultatul scontat, el trebuie folosit cu artă și numai după anumite indicații.

Sportivele sînt, în general, admirate și aplaudate pentru victorie sau pentru randamentul în joc ; dacă ele mai sînt, pe deasupra și fete cu un fizic agreabil, cota aprecierilor crește. Să ne gîndim la Peggy Fleming !"

★

Opinii diferite, experiențe de viață deosebite ! Femei care elogiază sportul și efectele lui miraculoase, femei care, nepracticîndu-i, îi contestă, aprioric rolul.

Investigația noastră — care a cuprins un număr mult mai mare de femei — ne-a condus, însă, la o concluzie îmbucurătoare : există la cele mai multe dintre noi conștiința utilității acestei activități, există prețioasă convingere că fizicul nostru — aspect la care sîntem deosebit de sensibile — cîștigă de pe urma sportului o influență favorabilă și de durată. Dar... mai există și o mare doză de comoditate.

Redactor : Nușa MUȘCELEANU

File din JURNALUL IOLANDEI BALAȘ

Capitolele de pînă acum ale „Jurnalului" au cuprins „jocurile copilăriei", descoperirea atletismului, sub imboldul Luizei Ernst, primele concursuri și primele deplasări (în țară, la Arad, și în străinătate — la Budapesta). Capitolul trei, după ce reamintește cititorilor primele victorii de răsunet (Modrachova, Gyarmati etc.), înfățișează momente din viața de muncă a campioanei noastre (urmărind mai ales antrenamentele prin... corespondență dirijate de la București) și se încheie cu Anul Festivalului de la București (1953), care înregistrează primul 160 cm în biografia Iolandei.

IV

PREA MULTĂ BUCURIE STRICA...

În tot timpul iernii 1953—54 am continuat să primesc din București scrisori cu cifre, metri și sfaturi. După Anul Nou am simțit, însă, că jocul cifrelor și al metrilor începe să-mi mărească pulsul. Antrenorul meu prin corespondență (n.r. Ioan Soeter) îmi șoptea că se apropiau campionatele europene de la Berna.

Prima repetiție generală cu... public am avut-o la Budapesta. Rezultatul ? 1,61. Apoi am plecat la Berlin, unde era anunțată și prezența campioanei Europei, Alexandra Ciudina, care sărise cu puțin înainte 1,73 — nou record mondial.

...În tot timpul încălzirii mi-am spus mereu că pot sări oricînd 1,60, m-am gîndit la Modrachova, la Olga Gyarmati și mi-am compus o maximă : „În atletism, cifra e o realitate doar după concurs". *Acest „doping psihic" a dat rezultate imediate. Am „trecut" 1,62 din prima încercare. Și asta în timp ce Ciudina a doborît de două ori. Pînă la urmă Ciudina a „prins" a treia încercare, apoi a sărit și 1,65, dar eu n-am mai putut... Mă bucurasem prea mult pentru acel 1,62. Așa cum și hocheiștii cehoslovaci, pe care îi văd chiar acum, la televizor, jucînd, la Grenoble cu suedezii, după formidabilul meci de alaltăseară, cu sovieticii, nu mai au vlagă. I-a bucurat prea mult victoria de atunci, și echilibrul s-a rupt... Ce bine ar fi ca noi, sportivii, să avem un reglor de tensiune nervoasă !... Și totuși, parcă n-ar fi chiar atît de bine. Ar fi o perfecțiune care ne-ar plictisi... Ce-ar fi fost, la urma urmei, Olimpiada de la Grenoble fără victoria lui Franco Nones și fără înfrîngerea lui Danzer ?*

După două săptămîni, la București, am întîlnit Olanda și am cunoscut-o pe Fanny Blankers-Koen, fosta recordmană mondială, care, însă, în meciul nostru, n-a mai sărit, ci a alergat 80 metri garduri. Îmi aduc aminte că a întrebat-o cineva dacă nu cumva ar fi mai bine ca eu să schimb „foarfeca" cu „ventrala", acesta din urmă fiind considerat un stil mai modern și mai eficace. Și Fanny Blankers-Koen a răspuns spre surprinderea „moderniștilor" : „Cred că, în cazul Iolandei, „foarfeca" e mai bună decît „ventrala". pentru că i se potrivește de minune...".

IZGONIREA DIN RAI...

Și a venit Berna campionatelor europene. Mi-era teamă. Aveam impresia că sărisem prea ușor cîteva trepte și că, undeva, o lege a echilibrului căuta să se răzbune. Eram necăjită și pentru Hansi, care, după un formidabil 2,03 la București, cu prima lui „ventrală", după ani în șir de „foarfecă", s-a accidentat și nu mai putea sări la Berna. Și asta cînd ? Tocmai atunci cînd Nilsson avea 2,02, Thiam Papa Gallo — 2,01, iar el, Hansi, plutea deasupra ștachetei lui 2,03 cu eleganța unui pescar submarin.

Dar să las aceste amintiri de... familie și să revin la timida Ioli 1954, care știa că și Thelma Hopkins (cu 1,67), și Ciudina (1,73), și englezoaica Lerwill (1,72), și Modrachova (1,67), și suedeza Larking (1,60 și nu mai știu cît) se aflau mult înaintea ei, lăsîndu-i, poate, doar speranța unui loc șase pe stadionul Neufeld din Berna...

Cum a fost concursul ? Cred că pînă la un punct nici n-a fost concurs. Am avut una din acele zile senine cînd nu faci calcule, cînd nu urmărești nimic, cînd sari pentru plăcerea de a zbura, cînd ai impresia că ștacheta e un semn convențional, gata să-ți dispară din drum dacă-i zîmbești puțin. Și-așa, aproape pe nerăsuflate, am sărit 1,65 „din prima". Un 1,65 care mi s-a părut lucrul cel mai firesc din lume. Am revenit lîngă trening, fără să-mi dau seama că toate celelalte „cinci mari" doboriseră din prima încercare... Eu continuam să plutesc... Și, deodată, din spatele gradenelor, am auzit o voce : „Ioli, poți cîștiga !" Ca prin farmec, vălul visului s-a rupt. Ștacheta s-a încruntat într-o clipă, eu am început să-mi simt picioarele obosite, să fac calcule și, pînă la urmă, m-am pomenit implorînd cerul să doboare ștacheta Thelmei la a treia încercare. Într-un cuvînt, fusesem izgonită din rai... Nu mai e cazul să vă spun că am doborît de trei ori, în timp ce Thelma a izbutit să sară 1,67, cîștigînd.

Înainte de a urca pe podium am redevenit copilul fără griji... Mult mai tîrziu mi-am dat seama că eram a doua săritoare a Europei. Înaintea Ciudinei, a Modrachovei, a suedezei, a englezoaicei și a tuturor celorlalte. Am urcat pe podium cu senzația imponderabilității. Eram, deci, vice-campioană europeană. Sau, nu ! Prietenii mei, ziariștii, nu brevetaseră încă această inovație lexicală...

Finalul de sezon l-am trăit cu amintirea de la Berna. Aveam atîtea speranțe... Iarna a trecut repede. Am lucrat mai mult, mai ales la Brașov, am alergat prin zăpadă, am făcut și alpinism. Am stat la „Aro"... Mulți dintre dumneavoastră leagă în general numele de „Aro" de căldura plăcută a caloriferului, de prosoapele imense, de luminile blînde ale nopților, de fulgii aproape ireali plutind pe fondul Tîmpei. Să știți, însă, că iarna atletului nu are nimic din toate acestea. Poate, cel mult, ciorapii uzi pînă la genunchi și maioul înnegrit de transpirație chiar dacă totul se petrece la minus 10 grade.

...La 12 iunie 1955, la Praga, am pierdut în fața Modrachovei (1,63—1,66), dar peste o săptămînă mi-am luat revanșa la Varșovia : 1,65—1,60. (Îmi aduc aminte cu plăcere de prietenia Olgăi Modrachova. Peste doi ani aveam să fiu martoră oficială la căsătoria ei cu sprinterul David).

La două săptămîni după Varșovia am sărit din nou 1,65, la Moscova. M-a bucurat teribil faptul că am învins trio-ul sovietic Pisareva — Ciudina — Ballod, dar acest al patrulea 1,65 în mai puțin de un an a început să revină obsedant, ca nu mai puțin insistentul 1,40... M-a îngrozit întotdeauna pînă că ștacheta cea zîmbitoare va refuza o dată și o dată să urce. Ștacheta aceea zîmbitoare care mă poftise cu atîta bunăvoință, la Berna, s-o depășesc...

Iunie 1955 : Victorie la Moscova ! După mine : Pisareva, Ciudina și Ballod

Atunci, la Moscova, s-a mai întîmplat ceva. Antrenorul meu, Soeter, care nu s-a dezlipit de sectorul fetelor, urmărindu-mi încercările, a sosit ultimul la apelul „băieților". Marele lui duel cu Bengt Nilsson s-a încheiat printr-o remiză, la 1,96, dar am simțit atunci că Hansi s-a prezentat epuizat în fața ștachetei sale, după cele două ore de chin în care căutase să-mi hipnotizeze zborul. Mai era oare cu putință acest joc pe două tablouri ?

(Va urma)